

Nou cas de 'mobbing' a Rector Triador

El proper 16 de gener les famílies que viuen al carrer Rector Triadó, 18 portaran a judici la propietària de l'immoble. Aquestes exigeixen la rehabilitació de l'edifici des del 2001

L'edifici presenta podriments de les bigues de fusta, esquerdes en pilars, trencament de baixants i despreniment dels falsos sostres del segon i el tercer pis

ESTER RAMS

Una mostra de la degradació interior de l'edifici. A dalt, a la dreta, l'immoble del carrer Rector Triador.

[pàgina 4]

Segueixen les mobilitzacions dels músics desallotjats

Els i les músiques foren desallotjades del local sense que l'Ajuntament o el propietari avisés de les diligències. ALBERT GARCÍA

El passat 13 de desembre, l'Ajuntament deixà al carrer més de 200 músics que assajaven als locals del carrer Mèxic. Aquests desconeixien que l'edifici no reunia les condicions de seguretat, ja que el propietari (Finques Gerso) no els havia avisat. El col·lectiu damnificat, però, ha obert diversos

fronts per encarar la situació: les mobilitzacions al carrer i la via legal. El Col·lectiu Ronda (despatx d'advocats) s'encarrega d'aquesta última, i ja ha denunciat "la falta de previsió i de coordinació de l'Ajuntament", i informa que es duran a terme accions legals.

[pàgina 3]

OPINIÓ

Per la despenalització de l'avortament

Davant la recent criminalització de l'avortament, els col·lectius feministes responen. Pel dret de la dona a decidir sobre el seu cos i per l'integritat dels i les professionals reclamen un canvi imminent de la llei.

[pàgina 5]

EN MOVIMENT

La lluita dels conductors d'autobusos de Barcelona

Parlem amb un representant de la CGT a TMB. Aquest sindicat ha encapçalat les darreres mobilitzacions per aconseguir dos dies de descans a la setmana.

[pàgina 9]

CULTURA

Un Tió gegant i popular a l'Espanya Industrial

El Casal Independentista de Sants recupera el Tió per al barri en un acte celebrat el dissabte 22 de desembre. El Tió prové d'una tradició ancestral i pagana d'antics ritus de veneració al sol.

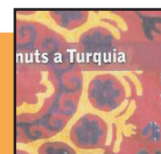
[pàgina 10]

Jordi Karles,
Vicepresident de la FAVB
(Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona)

entrevista

[pàgina 12]

nits a Turquia

La bastarda d'Istanbul · Segona opció · Persépolis

parèntesi
[pàgines centrals]

editorials

Desallotjament de la música

Els fets ocorreguts al carrer Mèxic haurien de fer reflexionar la societat barcelonina i el món de la música. Una trentena de grups van ser desallotjats amb l'argument que aquells locals (el seu lloc de treball) no complien les mesures de seguretat pertinents. La Guàrdia Urbana i els tècnics del districte de Sants-Montjuïc van informar que la propietat ja tenia coneixement d'aquest fet feia quatre anys. El que no s'entén, llavors, és que, si ho sabien l'Ajuntament i la

propietat, no ho sabessin els llogaters (que són els que paguen cada mes uns diners). Aquests prop de 200 músics han hagut de cercar-se la vida per trobar altres espais on poder dur a terme la seva feina. L'Ajuntament els ha ofert sales alternatives com La Bàscula i Boca Nord, però és evident que no és suficient. El consistori hauria de fer cas del seu eslògan més famós, "Barcelona Batega", i fer bategar la ciutat amb la música de grups que duen el segell de Barcelona arreu

de l'Estat i, fins i tot, arreu del món, i començar a condicionar espais per a col·lectius com els de músics, que no tenen un suport real per part de les administracions. Aquest és un nou cas d'assetjament immobiliari, el qual no és tan sols una qüestió privada entre particulars, sinó que constitueix un autèntic problema social. La propietat, com sempre, n'ha sortit guanyant i aquesta vegada ha estat un part del col·lectiu de músics qui ha hagut de pagar la factura de l'especulació.

El dret a la vaga

Quan una vaga afecta necessitats que són bàsiques per a la majoria de la població, la pena torna molt fina i la solidaritat esdevé un concepte abstracte i llunyà. Si, a més, l'empresa (en aquest cas TMB) i els mitjans de comunicació es dediquen a deslegitimar els treballadors en lluita mentint sobre les seves reivindicacions, el descontentament encara creix més. Però la qüestió és que els treballadors (tots) tenim un dret que va costar sang, suor i

llàgrimes d'aconseguir i que cal tenir clar que és inalienable: el dret a la vaga. En el cas de la vaga d'autobusos que s'està duent a terme aquests dies, és la intransigència de TMB i de l'Ajuntament de Barcelona el que està alterant la mobilitat i la vida dels habitants de la ciutat. Sobretot perquè voler dos dies de descans setmanals no és un capritx, sinó una necessitat vital i un garantia per a la seguretat de les persones usuàries del transport públic.

opinió

S'ha de canviar la llei ara!

MONTSERRAT CERVERA I RODON
Ca la Dona, www.caladona.org

Sembla que tornem als vuitanta, quan el moviment feminista reivindicava el dret de les dones a decidir sobre el seu cos i la seva sexualitat. Exigíem anticonceptius per no avortar i avortar per no morir.

Hem aconseguit que les dones no vagin a avortar fora de l'Estat espanyol i que no posin en perill la seva vida com a l'època de la dictadura i la transició. Però la despenalització parcial de l'avortament no ha garantit mai els drets de les dones ni dels professionals que realitzaven interrupcions voluntàries de l'embaràs, sobretot quan hi ha denúncies dels grups antielectió com E-cristians, acollits pels jutges.

Ens trobem que la majoria de dones (prop de 21.000 a Catalunya) han avortat el 2006 pel supòsit de perill a la salut psicològica, per a la qual cosa necessiten el suport d'un professional que ho determini (evidentment de les clíniques acreditades, ja que a la públi-

ca només es fan un 3% dels avortaments).

L'avortament no és ni lliure (a decisió de les dones) ni gratuït, és a dir, a la xarxa pública (només un 20% són subvencionats per la Generalitat). En aquest context és on s'han produït les detencions de professionals i una criminalització de la seva tasca que, segons la mateixa Generalitat, s'havia produït en perfectes condicions sanitàries. I el que és encara pitjor, més de 40 dones han hagut de declarar davant el jutge, vulnerant la seva intimitat, havent de reproduir el seu testimoni i exposant-se a ser imputades, ja que la jutgesa determinarà si són o no il·legals els seus avortaments. Per això, una vegada més, cal una llei que garanteixi el dret a decidir de les dones, la seva seguretat i la dels professionals; evidentment dins la xarxa pública com una prestació més, fent que l'objecció de consciència que fan molts hospitals i professionals estigui regula-

da per tal que es pugui practicar amb tota garantia.

Però això serà difícil, ja que totes les veus que des de l'esquerra han fet propostes de canvi s'han vist contrarestades pel PSOE, que diu que ho entén però que no ho recollirà tampoc a la propera legislatura. Per tot això caldrà tornar a muntar un gran debat social i una mobilització important per fer tornar a sentir les nostres veus al carrer i a tot arreu, per defensar les dones i els professionals que han assumit la hipocresia de la llei per permetre avortar al nostre país. A partir del gener i fins al 8 de març en tindrem l'oportunitat.

SALT DE PLENS

El pànic i en Bac

QUEL NESS

Sempre m'he preguntat com me'n sortiria si hagués de guanyar-me la vida escrivint una columna diària en alguna publicació. Realment, mostro la meua admiració més profunda per gent com en Quim Monzó, la Isabel Clara-Simó, l'Alfred Bosch i, com no, l'inefable Desclot, pseudònim de Vicent Sanchis, que, dia sí, dia també, han de vèncer l'anomenat *pànic del paper en blanc*. La immensitat d'un full en blanc quan les neurones estan eixutes d'idees esdevé infinita. És com si estiguessis contemplant l'estepa siberiana o un llençol de llit de matrimoni *king size* per planxar. Comences a esprome't el magí tot cercant idees per cada un dels plec del còrtex cerebral, i totes i cadascuna et semblen inconsistentes, sense cap valor, sense suc ni bruc. Bé, doncs, això m'ha passat a mi el dia de Nadal. Després de rebre la trucada de la Gemma recordant-me, com fa de forma efectiva i puntual cada mes, que he de fer el Salt de Plens, ho he deixat per al dia de Nadal, ja que abans no he pogut i després no tindrè temps. És clar que després d'un bon dinar de Nadal, amb uns canelons dels que ja no se'n fan i un rostid d'ànec que hi cantaven els àngels, tot plegat ben regat amb un criança del Priorat i rematat amb un *champagne* francès, l'esperit no està en la millor predisposició per escriure sobre res.

He repassat mentalment alguns temes dels quals podria parlar: un resum de l'any, una glossa de l'Avi Macià, traspassat el Nadal del 33, un comentari sobre el film *Coronel Macià*,

de Josep M. Forn, que estan emetent per TV3 mentre escric l'article... I, just quan estava escrivint aquesta línia, sento per l'aparell de televisió que la suposada investigadora irlandesa que surt al film li diu al coronel que està fent una recerca històrica sobre el Pacte de Gènova per enderrocar Felip V, i que un dels seus signants es deia Francesc Macià. L'Abel Folch, la interpretació del qual per mi és el millor de la pel·lícula, li contesta que no hi té cap parentiu.

Segurament ningú no coneixia l'homònim de l'Avi pel seu nom real, sinó que era conegut com a Bac de Roda, ja que havia nascut a la vila osonenca. En Bac era un dels cabdills dels anomenats "vigatans", que van ser els instigadors del pacte esmentat i que va donar origen a la malaurada Guerra de Successió, el final de la qual és de sobres conegut i que tanta dissort ens ha portat. Com diu Al Tall "Quan el mal ve d'Almansa, a tots alcança".

Ara, per a la majoria d'habitants de Barcelona, Bac de Roda és una sortida de l'autovia que va cap a Mataró, o un pont de l'arquitecte Calatrava al districte de Sant Martí i que uneix el carrer Bac de Roda i el carrer Felip II (tres Felips més i la ironia del destí hauria estat rodona). També hi ha el carrer dels Vigatans a prop de la Via Laietana. Al bell mig del centre de Vic hi ha una placa commemorativa en el lloc on, segons diu, va ser penjat en Bac pels felipistes. En Macià del film ja ha deixat l'exèrcit i és diputat per Solidaritat Catalana.

COMUNICAT

Pel dret a la informació
No al desallotjament de Can Vies

ASSEMBLEA DE LA BURXA

En el món actual, on la llibertat de premsa es compagina curiosament amb el pensament únic, experiències de periodisme ciutadà, arrelat als problemes quotidians i de pensament independent, com LA BURXA, són cada cop més necessàries. Però aquests són projectes costosos, només factibles per la col·laboració desinteressada i tossuda de desenes, potser centenars, de persones que se subscriuen, s'anuncien, distribueixen o corregeixen, i fins i tot de les que escriuen o fotografien.

Però hi ha més factors que ajuden a sobreviure i consolidar projectes com LA BURXA. Per exemple, el Centre Social Autogestionat Can Vies, que ens ha permès des dels inicis del periòdic gaudir d'un espai per ubicar-hi la redacció i per celebrar múltiples activitats. En el nostre barri és coneguda per tothom la dificultat per accedir a locals. Han estat moltes les

entitats que veuen les seves activitats dificultades o que han desaparegut per la impossibilitat d'accedir a espais propis i a preus raonables.

Per això, l'existència de LA BURXA està íntimament lligada a la permanència de Can Vies. A tots els motius que el centre social exposa per oposar-se al seu tancament, nosaltres n'hi afegim un altre: el dret a la informació.

Amb aquest objectiu hem iniciat una campanya de recollida d'adhesions dins el món del periodisme i la comunicació per tal de defensar Can Vies i LA BURXA. S'ha publicat un manifest que es pot consultar a barrisants.org, on també hi ha un formulari on hi poden signar les persones, els col·lectius i les entitats que ho desitgin.

Finalment, des de LA BURXA també convoquem a totes les mobilitzacions previstes de cara al judici.

la Burxa
Periòdic de Comunicació
Popular de Sants
i barris veïns

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dilluns al CSA Can Vies (c. Jocs Florals, 42)
Periodicitat: mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrisants.org
LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta BURXA hi han col·laborat: Roser Benavent, Toni González, Gemma Parera, Pau Canela, David Vázquez, Yolanda, Soto, Laia Sánchez Amat, Carme, Ester Rams, Anna Farré, Helena Olcina i Amigo, Isaac, Marc, Miquel Darnés, Agus Giral, Lancelot, Àlex C., Albert Garcia, Natàlia Ramos, Irene, Anna Violeta, Karles, Assemblea de Can Vies, Cooperativa Germinal, Marta Devesa, La Ciutat Invisible, Lluç Salellas, Àlex Tisminetzky, Roger Sánchez Amat i Marc Faustino i Vidal.

L'Ajuntament desallotja prop de 200 músics al carrer Mèxic

Més de 40 grups de música foren desallotjats d'un local que estava en funcionament des de feia una dècada

El col·lectiu damnificat ha obert dos fronts de mobilitzacions: la via legal i la denúncia al carrer

IRENE ■ SANTS

Dijous 13 de desembre. Carrer Mèxic. La Guàrdia Urbana i tècnics del districte de Sants-Montjuïc desallotgen els músics que estan utilitzant els seus locals d'assaig i precinta la zona amb l'argument que aquells no reuneixen les condicions de seguretat. Alguns dels grups que es veuen sorpresos pel desallotjament són Nour, Costo Rico, Fufü-Ai, Always Drinking Marxing Band i altres com Rauxa i Discípulos de Otilia, que estaven acabant d'enllestir els seus darrers treballs discogràfics.

Yacine Belahcene, component del grup Nour, explica a LA BURXA que "l'Ajuntament feia quatre anys que havia enviat una notificació al propietari per avisar-lo que les pràctiques que es feien en aquells locals no es podien dur a terme" i que el propietari no va fer-ne cas. El més curiós de tot, però, és que mentre que l'Ajuntament i el propietari (Finques Gerso) estaven assabentats del fet, els llogaters no en sabien res. Així doncs, els músics estaven pagant un lloguer i fent servir uns locals de manera totalment legal.

Tot i així, el dia 13 de desembre els músics van tenir "deu minuts" per treure les seves coses. Davant del fet que alguns dels músics no van tenir temps d'endur-se moltes de les seves pertinències, es va acabar arribant a un acord perquè poguessin entrar i agafar-les.

Com està el pati?

El desallotjament ha provocat que molts grups hagin hagut de cercar locals alternatius o llocs on poder desenvolupar la seva feina. Yacine ens segueix explicant que l'Ajuntament ha ofert altres llocs per assajar com són Boca Nord i La Bàscula. Davant d'això, Yacine assenyala: "l'únic que volem és locals on puguem assajar quan vulguem, ja que nosaltres no tenim un horari fix i l'últim que volem és molestar". D'altra banda, en David, un dels músics afectats diu que "part de la culpa la té el

El carrer Mèxic en el moment de la clausura del soterrani de més de 1.400 m².

ALBERT GARCÍA

mateix Ajuntament, ja que no existeixen locals on poder dur a terme feines de la que fem els músics i l'especulació que, segons sembla, no fa distincions a l'hora de deixar gent al carrer".

Els músics es querellaran contra l'empresa propietària dels locals però, per poder fer-ho sense problemes, han de pagar cada mes el lloguer pertinent encara que no els puguin fer servir. El fet de no poder emprar els locals els suposa una pèrdua de feina, ja que eren el seu lloc de treball quotidià. A més, dins d'aquests espais hi havia estudis de gravació, fet que requereix una "inversió de diners" important, que s'ha de sumar al cost de l'arrendament.

Mobilitzacions i convocatòries

El col·lectiu damnificat ja ha mogut peça. Cinc dies després del desallotjament, els músics es van concentrar a la plaça Sant Jaume

per mostrar el seu rebuig al desallotjament, amb una pancarta on es podia llegir "La música, a on?", fent referència a la falta d'espais destinats a la creació musical a la ciutat de Barcelona.

A més, els membres d'aquest col·lectiu van fer un manifest on denunciaven la situació en la qual s'han vist immersos. El manifest afirma que el desallotjament demostra "la manca d'espais i facilitats per poder desenvolupar activitats musicals en aquesta ciutat" i afirma: "Ens sentim orgullosos quan portem el nom de Barcelona i la nostra cultura arreu del món, però perquè això sigui possible hem de poder treballar en condicions." Finalment, aquest manifest demana uns locals dignes i condicionats adequadament per poder desenvolupar durant les 24 hores del dia activitats musicals a la ciutat de Barcelona.

Una altra de les accions que

ha fet aquest col·lectiu va tenir lloc el passat 27 de desembre, en el qual Javier Malaguilla (membre de Tambolàs) va fer una *master class* de percussió davant del Palau de la Virreina, a la Rambla.

D'altra banda, des del Col·lectiu Ronda (que és el despatx d'advocats que s'encarrega de la part legal i de premsa del col·lectiu de damnificats) es denuncia "la falta de previsió i de coordinació de l'Ajuntament, que va prendre la decisió de precintat els locals sense pensar en la situació en què quedarien els músics", i s'informa que tot això anirà seguit d'unes accions legals.

Finalment, Yacine Belahcene ens ha informat que el dia 3 de gener es durà a terme una assemblea per decidir quins seran els següents passos a seguir. Aquesta assemblea serà a les sis de l'horabaixa a l'Espai Obert (carrer Violant d'Hongria, 71).

A PEU DE CARRER

Quan l'especulació sona

El passat dijous 13 de desembre el fenomen de l'especulació va picar a la porta d'uns nous inquilins. En aquest cas, no era una parella de joves immigrants treballant sense contracte, tampoc eren persones de mitjana edat en situació d'exclusió social, ni els senyors grans de l'escala. Aquest cop van ser els músics del carrer Mèxic, 3. Els afectats van ser fins a una cinquantena de grups de música de tots els estils, estudis de gravació casolans i professionals i, en definitiva, projectes que s'ensorren en un no-res quan l'especulació pica a la seva porta. Sense previ avís, la Guàrdia Urbana es va presentar i va donar 10 minuts per treure tot el material dels músics. Davant el desconcert de ser trets del seu lloc de feina, els músics es van reunir amb diferents responsables tant de l'Ajuntament com de la gestoria per tal de resoldre aquests fets. Estem parlant de locals llogats de manera legal i amb contractes en regla. I parla la indignació.

Algú creu que sobren els locals d'assaig a la nostra ciutat? Com en moltes altres grans ciutats, els músics són vistos com a estranys als quals es tendeix a arraconar, abans que a integrar. Amb l'excusa del soroll, els permisos municipals, les insonoritzacions que mai arriben o la nova llei del civisme, el problema esquitxa fins i tot els músics de carrer. Ells són l'exemple més visible de la manca de respecte de les institucions cap a la cultura feta pel gremi dels músics.

Si no hi ha espais adequats, la música no sona i, si fem una foto del nostre barri, trobar un espai on assajar esdevé un oasi en un desert. Amb aquestes premisses, podem imaginar-vos el que costa engegar un grup de música.

Cada any, cap al mes de març comencem a perfilar el cartell de la Festa Major Alternativa de Sants. El propòsit sempre és el mateix: donar oportunitats a les bandes locals a la festa major del seu barri. Per què ens costa tant trobar-ne? Doncs perquè normalment no són visibles al barri i la seva veritable base d'operacions (locals on assajar o actuar) se situa a l'extraradi de la ciutat, allà on ningú els escolta i, molt menys, els veu.

És molt maco parlar del so de Barcelona i posar el nom de la ciutat en innombrables etiquetes que, al cap i a la fi, només venen fum. Mentresant, la ciutat esdevé inoperant davant de les necessitats reals dels músics. Barcelona sona si te'n vas a fora. Ep! I com més lluny, millor.

DAVID VÁZQUEZ

Aturem la demanda...

24 i 25 de gener Concentració

els dos dies del judici davant de l'Audiència Provincial, passeig Lluís Companys

... Can Vies és del barri!

Indicis d'assetjament immobiliari a Rector Triadó

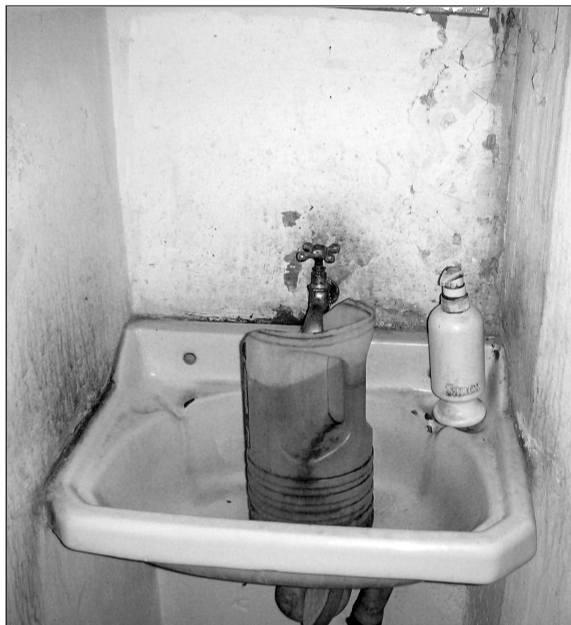
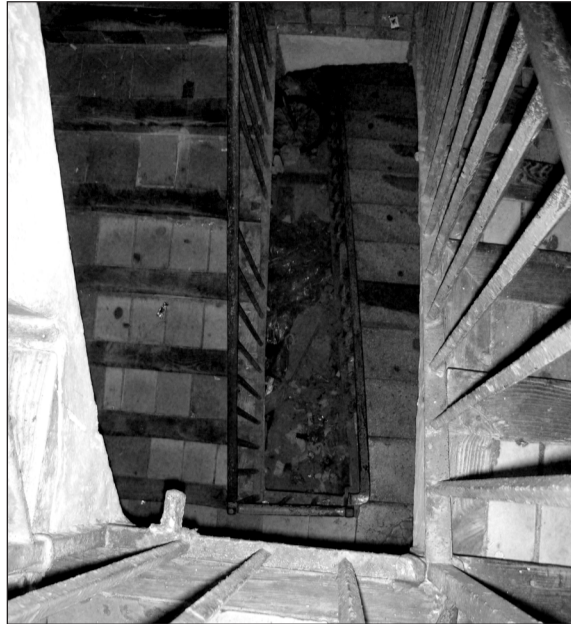
Els llogaters de l'edifici són de renda antiga i es tracta d'una finca catalogada

ESTER RAMS • SANTS

El proper 16 de gener les famílies que viuen al carrer Rector Triadó, 18 portaran a judici la propietària dels seus habitatges, Maria Sanz Jiménez. És la darrera de les mesures empreses pels inquilins, a qui cada petita millora els ha costat suor i llàgrimes i els quals, des de l'any 2001, estan exigint la rehabilitació de l'edifici.

Es tracta d'una finca catalogada, que no es pot tirar a terra, i que ha de ser rehabilitada o ha de "caure" pel seu estat ruïnós. Construïda a mitjan segle XIX i amb quatre plantes, ha acollit quatre generacions de ferreters en els seus baixos i hi viuen tres famílies. Són llogaters antics, amb contractes indefinits d'importants "baixos", que han anat veient amb preocupació com es degradava l'edifici, mentre que l'empresa administradora de les finques, Gual, s'ha limitat a pintar la façana.

La finca no té aigua corrent, malgrat que des de fa anys és reclamada pels seus inquilins. S'abasteix a partir d'un dipòsit, situat al terrat, que perd molta aigua: han calculat que anualment es llença una tercera part del pantà de Foix. I aquestes fuites són una de les principals causes de l'important estat de degradació de l'immoble. Han provocat humitats, el podriment de les bigues de fusta, esquerdes en pilars, el trencament de baixants i el despreniment dels falsos sos-

Imatges de la degradació a la qual està sotmès l'immoble.

ESTER RAMS

tres del segon i el tercer pis; raó per la qual han hagut de trucar dues vegades als bombers i s'ha hagut d'apuntalar l'edifici per diversos llocs.

Els veïns estan cansats de posar denúncies i de queixar-se.

Davant la manca d'actuacions de la propietat, s'han adreçat a l'Ajuntament, al Síndic de Greuges i a l'Agència Catalana de l'Aigua. Però ningú no hi posa remei i, a parer dels inquilins, els responsables es van passant la patata

calenta. Des de l'administració de finques diuen que tenen un pla de rehabilitació però que el Districte no els dona el permís d'obres amb l'argument que cal fer un estudi sobre l'estat de la construcció. Per la seva banda, l'ens municipal afirma que està pressionant Finques Gual perquè facin les reformes pertinents i que estan preparant una sanció econòmica per si no les fan.

Mentrestant, l'estat de l'edifici segueix empitjorant. Per aquesta raó, el veïnat va decidir interposar una denúncia civil contra la propietària. Esperen que se la condemni a rehabilitar la finca i volen ingressar les mensualitats del lloguer al jutjat mentre això no passi.

SAPIC vol fer més gran la Torre Malaia

ESTER RAMS • SANTS

La constructora SAPIC està interessada en la compra de dues finques del carrer Autonomia, una de les quals és l'actual seu de l'Associació de Veïns i Comerciants del Triangle de Sants. Es tracta dels números 5 i 7, que corresponen a dos edificis de planta baixa i pis, una alçada que segons el Pla general metropolità no es pot superar.

Les finques són colindants amb els terrenys on la constructora vol aixecar l'anomenada Torre Malaia i, suposadament, han de servir per ampliar l'entrada a les 35 places d'aparcament subterrani que tindrà la construcció.

LA BURXA no ha pogut saber si s'ha efectuat o no la compra, però l'Associació de Veïns i Comerciants del Triangle de Sants es traslladarà pròximament. Fonts de l'entitat asseguren que se'ls ha quedat petit el local i que el possible canvi de propietat no hi té res a veure.

Continuen les protestes contra la Torre Malaia

L'Associació de Veïns del passeig de Sant Antoni i Rodalies de Barcelona denuncia que la Caixa Laietana ha concedit una hipoteca a la constructora SAPIC Habitat SL per import de 3.600.000 euros, una part de la qual està constituïda sobre la rampa del carrer Riego. L'Associació manifesta no entendre com una entitat financera pot concedir una hipoteca sobre un terreny de titularitat pública.

D'altra banda, l'esmentada entitat, que ja va presentar un recurs contenciós administratiu (acceptat a tràmit pels jutjats) i una denúncia a fiscalia per les nombroses irregularitats que, al seu parer, envolten l'esmentada construcció, també va preguntar a la regidora Imma Moraleta en la darrera Audiència Pública si l'Ajuntament anul·laria la llicència d'obres de la Torre Malaia. Estan esperant la resposta.

LA 'DEIXADESA' DE PROPIETARIS I ADMINISTRACIÓ

Els ajuntaments han de vetllar perquè els propietaris compleixin els seus deures de conservació i rehabilitació i dictar les ordres de conservació oportunes o executar-les subsidiàriament, si escau. Però la manca d'inspecció administrativa és una de les queixes més recollides pel Síndic de Greuges.

El Síndic també afirma que l'Administració hauria de ser especialment curosa quan es tracta

de casos en què la manca de conservació de l'immoble pot ser una conducta deliberada del propietari, com a mecanisme per instar la declaració de ruïna de l'edificació i aconseguir l'extinció de les relacions d'arrendament que hi pugui haver. Això sembla que és el que passa amb la finca de Rector Triadó i és una estratègia sovint utilitzada en els casos d'assetjament immobiliari.

**ROIG
OLLE**

"PEIXOS NOLLA"

Mercat de Sants, parades 301 a 306 i 340-341.

Tel: 93-339-55-57

SANTS

d

setmanari de comunicació

directa

Ja a la venda

Necessitem 1500 subscripcions!!!

subscripcio@setmanaridirecta.info

www.setmanaridirecta.info

PIM PAM
films

documentals,
curts,
independent,
projeccions,
i més...

Video Club

C/ Valladolid 25 08014
Tel 93 330 07 29 BARCELONA

**LA LLAVINA
EN UN COVE**

floristeria
vallespir,16
08014 bcn.

tel 93 490 29 83

Denuncien les presons en un context d'enduriment penal

GEMMA PARERA • SANTS

Des de fa 11 anys es convoquen a Barcelona el dia 31 de desembre tres concentracions de denúncia de les presons. Es tracta d'una trobada més que consolidada per estar al costat de les persones preses, per recolzar-les, per donar-los forces per seguir endavant.

enguany, a primera concentració va tenir lloc a la presó de dones de Wad-Ras durant el matí; la segona, a la presó de joves de la Trinitat a la tarda, i la tercera, a la Model, ja al vespre. Es va comptar amb la participació d'unes 150 persones, que van mostrar la seva solidaritat a les persones preses, la majoria excloses socialment; persones immigrants, persones malaltes o provinents d'entorns de pobresa. Especialment emotiva va ser la concentració de Wad-Ras on es van poder intercanviar paraules de suport amb les dones preses. També va ser especial la concentració a la Model, on es van encendre torxes que van il·luminar el recorregut al voltant de la presó.

Segons els convocants, a Catalunya i a l'Estat espanyol s'està vivint una tendència, comuna al conjunt d'Europa, d'enduriment de les condemnes i de tipificació com a delictes de comportaments habituals, com succeeix amb l'Orde-nança cívica de Barcelona. Aquest fet, sumat a la suspensió de certes llibertats condicionals i a les majors dificultats per a la seva consecució, explica la superpoblació a les presons i els projectes de construcció de nous centres penitenciaris.

Aquest any el manifest va re-

Torxes a la marxa pels presos i preses polítiques a Igualada.

RESCAT

cordar les paraules de Xose Tarrío, mort a la presó, que afirmava: "Si em pregunten què són les presons, us respondria, sens dubte, que són les escombraries d'un projecte socioeconòmic determinat, on llencen totes aquelles persones que molesten dins de la societat: per això la presó acull principalment pobres".

Altres mobilitzacions

Però aquestes no són les úniques mobilitzacions preses que s'han dut a terme aquest Nadal. A les 12 del matí del 22 de desembre va sortir d'Arc del Triomf una manifestació pels detinguts del 4 de febrer de 2006. Aquests presos, anomenats del 4F, es troben tancats des de fa gairebé dos anys sense haver tingut cap judici. Segons l'organització de l'acte "a més de ser vulnerada la seva pre-

sumpció d'innocència, també van ser torturats pels Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana, i posteriorment implicats en un muntatge pel qual s'enfronten a 11 anys de presó i 520.000 euros de multa".

A més, el mateix dia, però unes hores més tard, el col·lectiu de suport als presos polítics Rescat havia convocat marxes de torxes a una vintena de ciutats dels Països Catalans. Com cada any, s'organitzaven sota el lema "Per Nadal els i les volem a casa", reivindicació que recupera les convocatòries solidàries que s'organitzaven als anys vuitanta i noranta en solidaritat amb els presos de Terra Lliure. Centenars de persones es van manifestar a ciutats com Vilafranca, Igualada, Lleida, Ribes de Barcelona i València, entre d'altres. A Castelló es celebrà la convocatòria per primer cop.

ENLLAÇ A BARRISANTS.ORG

A continuació trobareu un resum de les activitats i els actes celebrats als nostres barris i que han estat recollits al portal de notícies www.barrisants.org. Per ampliar la informació podeu consultar aquesta web, que forma part del mateix projecte comunicatiu que LA BURXA.

L'esplai Xiroia presenta el projecte 'Cultura d'esplai' (10.12.07)

"Cultura d'esplai" és un projecte que vol aconseguir que nenes, nens, mares, pares, monitores i monitors passin de ser simples consumidors de cultura a ser-ne creadors; anant una mica més enllà dels tradicionals plans de foment de la lectura. S'ha convocat un certamen de contes i de dibuixos, amb la intenció d'editar un llibre amb les obres rebudes que durà el nom de *Contes per un món millor* i que es vol presentar el proper Sant Jordi. També ha començat una recollida de llibres infantils i còmics per muntar una biblioteca i comicoteca oberta a tots aquells que la vulguin fer servir. Més informació a <http://www.xiroia.cat>

Audiència Pública reivindicativa (13.12.07)

Un grup de veïns i veïnes entre els quals hi havia membres de l'Assemblea de Barri de Sants, de la Plataforma pel Soterrament de les Vies i contra el Pla de l'Estació i del Col·lectiu contra la Torre Malaia, van assistir a l'Audiència Pública per demostrar la manca de participació d'aquestes sessions. Així, davant de les habituals respostes emeses per la regidora del districte, Imma Moraleda, com ara "Això es respondrà per carta", "Aquest no és l'espai per parlar d'això", "Ja ens ho estudiarem" i fins i tot "Ja ens ho tornarem a estudiar", i d'altres per l'estil, aquest veïns i veïnes van aixecar rètols on apareixien les paraules "Apa!", "Participació?" i "Mentida!". La regidora va accelerar les respostes desviant la majoria a la resposta per correu.

ORIOI

Els treballadors de Frapè Behr es tanquen a la fàbrica I21 - 26.12.07

Un grup de treballadors de la fàbrica de components d'automoció Frapè Behr, de la Zona Franca, es van tancar a les instal·lacions de l'empresa des del divendres 21 fins al dimecres 26 de desembre, per protestar per l'expedient de regulació d'ocupació que va anunciar la direcció el passat més de setembre. Els treballadors volien pressionar el departament de Treball de la Generalitat perquè intervingués en el conflicte, fent que l'empresa retirés l'expedient. Com ja es va recollir a LA BURXA 113, l'empresa argumenta que té pèrdues i va amenaçar de tancar la planta si no arribava a un acord amb els treballadors que permetés d'augmentar la competitivitat. Pels empleats, la direcció l'únic que vol és reduir les seves condicions laborals i reduir la plantilla. A la fàbrica de la Zona Franca hi treballen 295 persones. El dilluns 24 al vespre hi va haver una concentració de diverses organitzacions sindicals i de familiars dels treballadors per donar suport als tancats. El dia de Sant Esteve van abandonar la fàbrica, després d'aconseguir una reunió amb la consellera de Treball.

La televisió virtual de BarriSants (01.01.08)

BarriSants, el portal de notícies i informació independent del barri de Sants inicia el 2008 amb una televisió d'emissió continuada, és a dir, com la TV3 però per Internet. De moment, es troba en fase de proves, i per veure-la no cal posar cap antena, només cal adreçar-se a <http://tv.sants.org>, des d'on també es pot accedir a gairebé 500 vídeos. Des del portal s'acomoden de l'any agraint les més de 8.500 visites rebudes el 2007, i afirmen que ja han superat les 10.000 visites.

L'Oficina d'Okupació a l'Espai Obert

ESTER RAMS • SANTS

El passat octubre l'Oficina d'Okupació es traslladava a l'Espai Obert (al carrer Violant d'Hongria), després del desallotjament del centre social on tenia la seva seu. Aquesta iniciativa de l'assemblea d'okupes de Barcelona, nascuda a finals del 2004, pretén ser un espai per facilitar l'okupació d'habitatges abandonats. A més d'oferir assessorament legal

i logístic, també vol recollir les diferents experiències d'okupació per anar escrivint la història d'aquest moviment social.

Coincidint amb el final d'any, han fet un petit recull dels esdeveniments més destacats. Durant el 2007, els desallotjaments han tingut força presència mediàtica i, a més, han patit una important criminalització. Ja queda lluny aquell posicionament a favor de l'oku-

pació de les joventuts del PSOE (i la no condemna de les del PP) de l'any 1996.

Però al contrari del que sembla, l'okupació d'immobles buits no ha anat de baixa, sinó que simplement s'ha fet més invisible. Des de l'Oficina tenen comptabilitzades més de 100 edificis okupats a la ciutat, un nombre important si tenim en compte que enguany s'han produït més de 60 desallotjaments.

FO BAR
cafes # Tes
Bieres # Copes
Amanides # Tapes # Entrepans
El Barca en pantalla gegant
Exposicions # Terrassa
Plaça Osea, 12 - 08014 Barcelona
T. 691 55 65 22 • www.fo-bar.com

Peluqueria
Lliure
DEMANEU HORA
Plaça D'Osea 7-11 Local 4 - 08014 BARCELONA
Tel. 93 298 83 35

malea
teteria malea s.c.c.l
esmorzars i berenars, cassolans i ecològics
c/riego, 16 sants (bcn)
telf: 93732030

La ciutat invisible
vina a conèixer les novetats de la temporada
Riego 35 BAIXOS - 08014 BCN - 93 298 99 47

il·lustracions

música

cinema

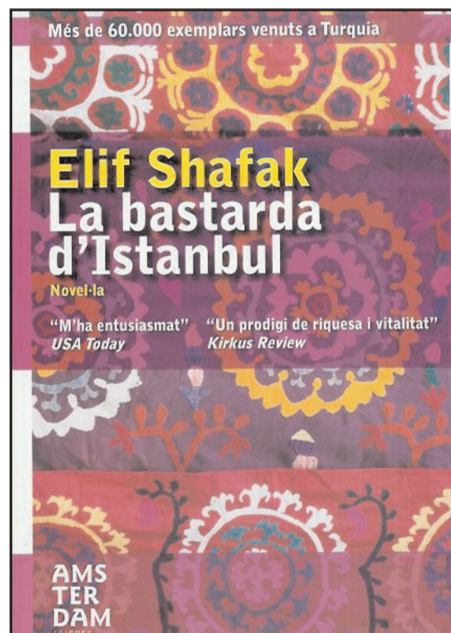
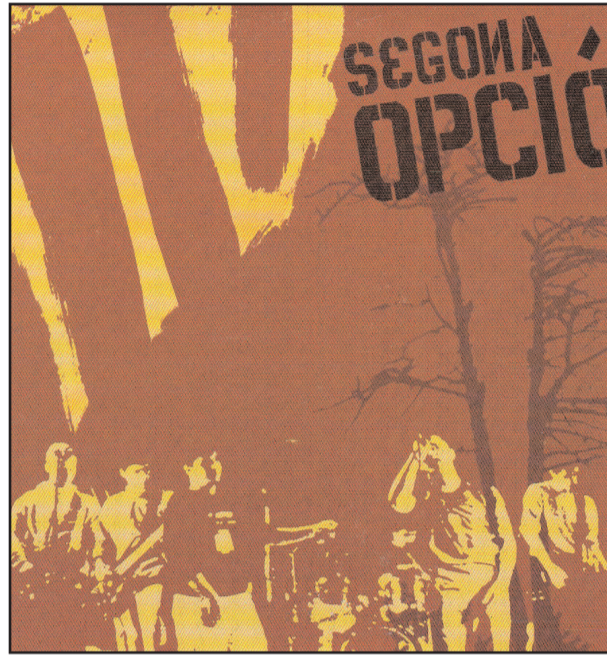
La bastarda d'Istanbul**Elif Shafak**
Amsterdam Llibres, 2007

QUAN PARLAR MASSA ERA PECAT...

Asya: crescuda en una família exempta d'homes d'Istanbul. Armanoush: nord-americana d'origen armeni. I ambdues, en el retrobament amb els seus orígens i les seves identitats, en l'acarament respecte del seu passat i el de les seves famílies, ens plantegen una profunda reflexió respecte d'un univers on les víctimes s'aferren al record, i on els botxins el defugen per tal d'esborrar-ne la culpa. Una teranyina de personatges i escenaris magistralment teixits que ens apropen a la història del genocidi armeni i a la construcció de l'Estat turc.

La història d'un poble pren en la novel·la la dimensió humana que representen els relats de vida. *La bastarda d'Istanbul* és un petit gran homenatge al paper de les dones en la conservació de la memòria oral, que li va suposar a l'autora un judici (i l'absolució) per injúries al poble turc.

La Ciutat Invisible

Segona opció**Segona Opció**
Radikal Records

Des del Baix Llobregat ens arriba el primer CD d'aquesta jove banda de punk-oï! amb tornades que enganxen i himnes *hooliganistes* que, amb les seves provocadores lletres, alteren el ritme de les nostres oïdes. No es tracta de cap moda, però el cert és que el planter de grups musicals amb un missatge compromès que practiquen el punk i la música oi! o una barreja de tots dos estils creix per moments a casa nostra i no vol aturar-se. Amb títols com "El Cant dels Almogàvers" i versions com "Perquè ets jove", dels anglesos Cock Sparrer, deixen clar quina és la seva ideologia, així com les seves tendències. Per si quedés cap dubte, el Pi de les Tres Branques marca la seva silueta a la mateixa portada. Una altra novetat és la discogràfica. Des de Molins de Rei reneix Radikal Records, un segell independent que torna al carrer després d'anys d'aturada. En l'òrbita dels ja coneguts Red Banner, Radikal Records s'afegeix a l'oferta de segells que aposten per donar sortida a les bandes que encara tenen moltes coses a dir.

David Vázquez

Persépolis**Marjane Satrapi i Vicent Paronnaud**
2007

Una pel·lícula sorprenent. Si bé pot provocar reticències inicials pel fet de ser un film de dibuixos animats i en blanc i negre, al cap de cinc minuts de començar ja es dissipen tots els dubtes possibles. Quedes atrapat en la realitat política i social iraniana, en una època de fortes turbulències i malestars per a la població: el Sha, la revolució islàmica, la guerra contra l'Iraq... Tot passa a través de la mirada crítica i rebel d'una nena, i després d'una jove (la mateixa coautora del film), plena d'anhels, il·lusions i esperances que xoquen amb el fonamentalisme religiós i la repressió contra la dona. L'èxit de la pel·lícula, una adaptació del còmic de Marjane Satrapi, abordada des de la simplicitat i amb humor, és molt significatiu per a un film d'aquestes característiques.

La pel·lícula arriba en un moment clau, en què l'Iran està en el punt de mira dels EUA, i potser ajudi a sentir-nos més pròxima la gent d'aquest país, que ja ha passat pels horrors d'una guerra dura i llarga i que viu sota un règim de repressió i d'intolerància. Un film per no deixar-lo perdre.

Lancelot

Fogons de temporada

El producte: la llimona

Any nou, vida nova; així que ja ho sabeu, si cuidar-vos una mica més entra en la llista de bons propòsits per a aquest 2008, no dubteu a comptar amb una bona aliada: la llimona!

Rica en vitamina C, tonificant, antisèptica, astringent i antioxidant, aquest cítric ens brinda nombroses aplicacions terapèutiques: augmenta la nostra resistència a les infeccions i ens ajuda a combatre els estats griposos propis d'aquests mesos d'hivern. A nivell digestiu, facilita l'assimilació de greixos i olis en els àpats, redueix el nivell de colesterol en sang, i combat l'anèmia en millorar l'absorció del ferro dels aliments, sobretot dels d'origen vegetal, de més difícil

assimilació per a l'organisme (fet imprescindible en règims vegetarians a base de cereals, llegums i fruits secs).

Utilitzeu-la com a condiment en vinagretes, marinats, en arrossos, per acompanyar fregits... ja que realçarà el gust dels vostres plats. Proveu també de fer pastissos, sorbets, i mousses de llimona, postres refrescants i digestius després d'un àpat copios. Vet aquí una mostra.

La recepta**Crema de llimona**

Ingredients per a 6 persones: 2 llimones, 2 ous, 200 g de sucre, 25 g de farina de blat de moro, mig litre d'aigua.

Elaboració: Ratlleu la pell de les llimones i espremeu-ne el suc. Barregeu el suc i la ratlladura amb la resta d'ingredients, i passeu-ho per la batedora. Aboqueu la barreja en un cassó i poseu-la a coure a foc moderat, sense deixar de remenar, per tal d'evitar que s'hi facin grumolls. Una vegada s'hagi espessit, retireu-la del foc i deixeu-la refredar. Serviu-la freda, en copes individuals.

Marta Devesa

Vine a tastar la nova selecció de vins catalans

atorem la demanda can vies és del barri!

www.tdk.cat

terra d'escudella

C/Premià, 20 Sants Tel. 93 422 16 13

LA RATAFIA

BODEGUETA POPULAR

VINS, CAVES I ÀPATS

C. DEL SANT CRIST 23 - BARCELONA

TELF. 93 533 25 32

Vine al casal! ens hi trobaràs tot l'any...

obrim cada tarda a 2/4 de 7

i ens trobaràs fins les 11 del vespre a les 12 els caps de setmana.

c/ Premià 31

cançó

No hi som tots

Diuen que arriba l'hivern,
tot estarà bé
si arriba el nou any també.

La pluja i el fred,
avui el foc encendrem.
Molt feliços sereu
si així ho voleu,
desembre blanc i blanca neu
el nen i la creu...
que contents esteu.

Això que havia de ser només una cançó
que parlés de nadal i amor
de quant ens agrada la pau al món
dels nostres desigs d'una vida millor.
No m'apeteix que parli d'això;
parlarà d'amics, distància i amor
perquè aquesta nit en aquesta taula
falta un germà i sobra un lloc.

No hi som tots! (x2)

Betagarri
(inclòs en el CD *Altres cançons de Nadal 3*)

racó històric

El bressol del cinema català

L'any 1895 els germans Lumière presentaven a París el primer cinematògraf. L'invent, un èxit comercial, ràpidament es va importar a tot Europa i, sols un any més tard, portat pels mateixos Lumière, va arribar al carrer més concorregut de Barcelona, la Rambla. Ben aviat dos fotògrafs barcelonins, Antoni i Emili Fernández, van veure el futur de l'invent i van inaugurar el cinematògraf Napoleó.

Entre els pimers espectadors, la major part pertanyents a les elits de la ciutat, es trobava un jove ebenista santsenc, amb certs coneixements de fotografia. Així, aplicant els seus coneixements, fou capaç de crear la seva primera càmera per filmar. Amb aquesta a la mà, aquest pioner es va disposar a fer les primeres filmacions del cinema català (i també de tot l'Estat). Ell no era un cap altre que Fructuós Gelabert.

Fins fa pocs anys s'afirmava que la primera filmació feta a l'Estat era *Baralla en un cafè*, film realitzat al casino de Sants, però recentment s'ha descobert que el 1897, abans de l'obra citada, Gelabert ja havia filmat dues escenes de la vida quotidiana de Sants: *Sortida del públic de l'església parroquial de Santa Maria de Sants* i *Sortida dels treballadors de l'Espanya Industrial*. Un any més tard produí la que està considerada com la primera pel·lícula del cinema d'animació a l'Estat, *Xoc entre dos transatlàntics*.

L'invent, tot i les crítiques d'intel·lectuals com Russiñol, Maragall i Eugeni d'Ors, que el consideraven un espectacle per a incults, va proliferar i es va popularitzar gràcies als firaires que recorrien les festes majors i el presentaven com si es tractés d'un espectacle de màgia als envelats i als primers cinemes.

A poc a poc, les imatges van anar omplint-se amb arguments, com ara la *Terra Baixa* que Gelabert va filmar, i

va aparèixer el gènere documental, que va deixar constància dels fets que conmovien la ciutat, com ara la Setmana Tràgica, amb títols com per exemple *Los sucesos de Barcelona (1909)*, de Josep Gaspar, i *La huelga general de agosto en Barcelona*, del mateix Gelabert.

Però Sants fou més que un simple escenari dels inicis del cinema català, ja que el mateix Fructuós Gelabert va obrir els seus estudis, Boreal Films, a l'espai que ara ocupa el centre de la plaça de Sants. El lloc fou conegut popularment com *La Casa de Vidre*.

A poc a poc, el cinema va deixar de ser una cosa d'elits per ser de tothom, i els santsencs es van fer assidus a cinemes com els que van aparèixer al carrer Gayarre, a la plaça Espanya, al carrer Galileu i a la Riera Blanca, al veï barri de Collblanc.

Agus Giral

Fructuós Gelabert

un tomb pel diccionari

Donar carbasses

Fa uns segles, a Catalunya, els matrimonis dels joves es negociaven entre les famílies d'ambdós pretendents: quan un jove es volia casar, els pares de la noia amb qui pretenia maridar-se el convidaven a dinar. Si no estaven d'acord amb el casori, no l'hi deien de paraula, sinó que incloïen en l'àpat un plat de carbassa. Per això, la carbassa ha estat sinònim de negació, de suspens, de fracàs d'una pretensió qualsevol. I s'han fet famoses, al mes de juny, a les escoles ...

Informació extreta del *Refranyer català*, de Joan Amades, i relat elaborat per en Jordi Esteban

Memòries gràfiques

Ja són quinze els anys sense Pedro Álvarez

“Ni perdonem les injustícies, ni oblidem la impunitat”

Productes pel cultiu d'exterior i interior
Punt de distribució d'esprais Montana
horaris de dilluns a dissabte
matins de 10:30h a 14h
tardes de 17h a 20:30h

grow-shop
l'hortet
de Sants

Carrer Guàrdia 30
hortetdesants@hotmail.com tel. 687 448 422

Taverna

la Bauma

Vallespir 23 · 08014 · BCN
tel. 934 911 946

ORGANITZA'T I LLUITA!

AJS

ASSEMBLEA DE JOVES DE SANTS
aj-sants@hotmail.com
www.cajei.net

CAJEI

la Burxa

sants i barris veïns

IMMIGRANTS en primera persona

El món fictici

Vaig créixer a Vermont, a la costa est dels EUA. La capital de l'estat, Montpelier, és l'única dels 50 estats que no té un McDonalds. Després d'acabar la carrera de sociologia no sabia què fer amb la meua vida. I què fa una persona quan no sap què fer? Fàcil: marxar corrent cap a Barcelona. Vaig viure aquí un any impartint classes d'anglès, fent turisme, coneixent nova gent... Fins que va arribar el moment en què ja era hora de seguir amb els estudis formals. El pla era tornar als EUA, sol·licitar programes i dir "adéu" a Barcelona. Però un dia, un alumne meu em va explicar el màster que estudiava aquí en polítiques públiques, relacionat amb una universitat del meu país. Per tant, podia continuar aquí i estudiar el que volia sense tallar les relacions institucionals amb els EUA!

Ara, dos anys més tard, estic a punt d'acabar el màster i de nou m'enfronto a la pregunta: què faig? Molts amics americans intenten convence'm que torni al món real, perquè, com tots sabem, la vida fora dels EUA és fictícia. Els meus pares van intentar explicar-me que no hi ha futur professional a Europa; com tots sabem, la gent no treballa fora dels EUA.

Quan finalment vaig prendre la decisió de quedar-me a Barcelona, em vaig adonar que la bombolla on havia crescut havia explotat. Em vaig adonar que Europa realment existeix i que no és només un destí de vacances per als americans que necessiten una mica de cultura a la seva vida. Pensar en tornar a instal·lar-me als EUA de nou no només no em ve de gust, sinó que m'espanta més que quan vaig arribar a Barcelona fa tres anys. No em malinterpreteu, m'encantarà tornar a visitar la meua terra, però tant de bo no em passi res mentre sigui allà de vacances, perquè sense una assegurança privada de salut, si és que no em neguen l'entrada a l'hospital per no tenir-la, hauria de demanar un préstec a 20 anys per pagar la factura. Ja em diràs quin és el món fictici.

KAREN HAMBRO

El procés de Bolonya: arriba l'hora de la veritat

El Procés de Bolonya, aquell instrument d'abast europeu que segons els dirigents polítics havia de conduir el sistema educatiu superior a l'excel·lència, a la modernitat i a la perfecció, s'està aplicant de pressa,

corrent i amb una manca de previsió i de garanties que han ampliat i han posat en evidència els problemes que, des de fa temps, el moviment estudiantil i part del professorat i del PAS denuncien.

LLUC SALELLAS*

De fet, el curs iniciat el setembre de 2007 té tots els números de significar un autèntic punt i part. La majoria de màsters ja s'apliquen segons la nova normativa europea, les facultats dels Països Catalans ja estan preparant els nous plans d'estudis dels graus, i dia a dia apareixen nous "experts" que demanen que s'aprofundeixi encara més en la liberalització del sector de l'educació. I és que cal recordar que les arrels de l'anomenat Procés de Bolonya les trobem, d'una banda, en el descobriment per part dels agents econòmics del fet que, en l'actualitat, el mercat de l'educació genera cinc vegades més diners que el de l'automoció, per exemple; i, de l'altra, que el mercat laboral, precaritzat i atomitzat, demana un nou tipus de treballadors més flexibles, amb aptituds i tècniques i amb pocs coneixements específics. Ara, per tant, interessa, com expressava un dibuix del Roto a *El País*, aprendre a comptar per sol·licitar préstecs i a escriure per llegir anuncis, ja que el que importa és que els joves tinguin tècnica i no anàlisi o comprensió.

Amb la voluntat, doncs, de materialitzar aquests objectius es crea i s'aplica una reforma educativa a escala europea que, de moment, i trobant-nos tot just en els seus inicis, està provocant ja alguns problemes per a l'educació pública, fet que el moviment estudiantil va denunciar amb força la setmana del 12 al 16 de novembre de 2007 i que promet de ben segur continuar generant tensions als centres d'ensenyament.

Convocatòria europea

Les jornades convocades arreu d'Europa van tenir especial incidència als Països Catalans, on més de 20.000 estudiants van sortir al carrer el 15 de novembre a ciutats com València, Girona, Alacant i Castelló, seguint la convocatòria del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans

Acció per convocar a la manifestació contra el procés de Bolonya.

INDYMEDIA.ORG

(SEPC). A Barcelona, on hi va haver la manifestació més multitudinària, la crida estava feta des de Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP), integrada per assemblees de facultat, l'AEP i el SEPC. Els organitzadors van valorar molt positivament la quantitat d'assistents a la marxa, uns 12.000, ja que, segons ells, es va demostrar que l'aplicació actual del Pla de Bolonya és agressiva i perjudicial i provoca que un sector de la societat que en els últims anys havia restat més aturat, l'estudiantil, es mobilitzi de nou. La manifestació, però, no va ser l'únic acte organitzat durant aquells dies. Entre els ja habituals dinars populars, xerrades i *performances*, un grup d'estudiants va sorprendre tothom en entrar de nit a la facultat del Raval de la UB i bloquejar l'edifici durant prop de dues hores fins que el rector de la

universitat, Màrius Rubiralta, va permetre als Mossos d'Esquadra entrar a la facultat. Rubiralta es convertia així en el primer rector que deixava entrar les forces policials en un recinte universitari des de la visita de José Maria Aznar a la Universitat Autònoma de Barcelona, a finals dels anys 90. L'episodi es va acabar amb el compromís de Rubiralta de defensar davant la Conselleria i la resta de rectors la majoria de propostes del moviment estudiantil. De moment, a part de les intencions de les primeres hores, no hi ha hagut novetats visibles.

Les protestes continuaran

Després d'aquest primer trimestre animat, no hi ha previsió que els esdeveniments s'aturin. L'aprovació, l'octubre passat, del decret 1393/2007 que desenvolupa la nova LOU del PSOE ha estat el pas definitiu cap a l'Espai Euro-

peu d'Ensenyament Superior. I, per tant, segons els crítics, l'elitització (amb la separació entre graus i postgraus, l'augment del preu de les matrícules i l'exigència de coneixements que l'ensenyament públic no garanteix), la privatització (amb la dependència del capital privat i l'augment del poder de les empreses en les decisions de les universitats públiques), i el retrocés del català com a llengua científica avancen cada dia més. I mentrestant, la cara bonica de Bolonya, "la reforma pedagògica", es mostra com una façana que no aporta un canvi substancial en l'aprenentatge de l'alumnat, més enllà de l'augment de feina i d'hores. Per cert, la segona part de la història, aquella que diuen que acostuma a ser més dolenta que la primera, arriba a secundària amb la Llei Catalana d'Educació.

* Lluc Salellas és portaveu del SEPC

EL TEU DENTISTA DEL BARRI

Dr. Marçal Solanas i Esquerca

ODONTÒLEG Col. num. 2325

Carrer d'Olzinelles, 96, 1r. Tel. 93. 332 04 19
08014 BARCELONA

e-mail: msolanadentist@infomed.es

AURO DECOR S.C.P.

- Sostres de Pladur, escaiola i alumini
- Motllures decoratives, enquistats
- Aïllaments tèrmics, acústics i ignífucs
- Mobles a mida de guix i pladur
- Reformes en general

C/Moianès, 48. 08014 Barcelona
Tel./fax 93 431 53 21
www.aurodecor.com
info@aurodecor.com

EL LOKAL

associació cultural El Raval

llibres
contrainformació revistes
música
samarretes
pedaços...

horari:
matins, de dimarts a
divendres de 10.30 a 14h
tardes, de dilluns a
dissabte de 17 a 21h

c/de la Cera 1bis 08001 Barcelona
Tel: 93 329 06 43 Fax: 93 329 08 58
ellokal@pangea.org

“Si volem dos dies de descans hem de lluitar”

En l'equador de les vagues convocades pels treballadors d'Autobusos de Barcelona, de finals de desembre de 2007 i principis de gener de 2008, hem parlat amb un representant de CGT a TMB. El sindicat,

amb 10 anys d'història a l'entitat metropolitana, ha encapçalat les darreres mobilitzacions per aconseguir dos dies de descans a la setmana i a les darreres eleccions sindicals va ser la llista més votada.

Josep Garganté

Delegat de CGT al
Comitè d'Empresa d'Autobusos de Barcelona

ALEX TISMINETZKY

Quina és la reivindicació dels treballadors de TMB en vaga?

Actualment, els treballadors d'Autobusos de Barcelona tenim únicament cinc dies de descans al mes. Concretament, tenim tres setmanes seguides amb un únic dia de festa (que pot ser entre setmana o en cap de setmana), i la quarta setmana tenim dos dies de descans. Aquest fet és un perill per a la seguretat dels usuaris dels autobusos, a més de no permetre la conciliació de la vida laboral i personal dels treballadors, i afectar negativament la seva salut, amb casos d'estrès, ansietat...

L'empresa ha intentat intoxicar l'opinió pública dient que fem 1,9 dies de descans setmanal, però aquest càlcul és anual, incloent-hi les vacances d'estiu, les de Nadal... Si apliquéssim aquest càlcul a un treballador amb un horari "normal" que treballés cinc dies a la setmana, sortiria que tindria gairebé tres dies de descans.

Com es va iniciar el conflicte?

Per entendre les actuals vagues hem de remuntar-nos a la negociació del Conveni de 2005-2008, on tots els sindicats van plantejar plataformes reivindicatives on incloïen els dos dies de descans. Malgrat no incorporar el Conveni aquest punt, UGT, CCOO i SIT el van signar. La CGT, en canvi, va manifestar el seu rebuig, i ja vam anunciar que era un acord en fals, ja que no reconeixem els dos dies de descans era una bomba de rellotgeria.

Un any després, el descontentament es va anar estenent, ja que diàriament hem hagut de viure amb el fet de només tenir cinc dies de descans al mes. La CGT vam iniciar una campanya tant a dins de TMB, amb assemblees i octavetes, com a fora de l'empresa, amb car-

tells, pancartes i cartes a la FAVB, l'Ajuntament... En anar-se estenent la reivindicació, es va afegir a les mobilitzacions el sindicat ACTUB, i una part del SIT, fet pel qual es va crear el Comitè de Descansos, que ha intentat portar a terme la lluita per sobre de les sigles sindicals.

A partir d'aquí hem vist que les mobilitzacions han estat un èxit de participació, amb 2.000 treballadors a les assemblees, sobre una plantilla d'uns 3.000.

Com avalueu l'actuació de la resta de forces sindicals de TMB?

En teoria tots estem d'acord amb la reivindicació dels dos dies de descans, però tant UGT com CCOO han estat defensant que s'ha d'aconseguir "negociant". La CGT estem d'acord, però no som nosaltres els que no volem negociar, sinó l'empresa, i per tant, si ho volem aconseguir, ens caldrà lluitar i mobilitzar-nos.

En tot cas, en veure l'èxit de les mobilitzacions, UGT i CCOO han volgut fer veure que hi participen, però la veritat és que només intenten desmotivar i desmobilitzar els treballadors, i no han donat suport a les vagues. A més, el descrèdit d'alguns d'aquests sindicalistes és enorme. Més d'una vegada hem demanat que els delegats de CCOO i UGT treballessin els caps de setmana, ja que curiosament sempre s'agafen les hores sindicals els dissabtes i diumenges. I és que, parlant clarament, la gran majoria d'ells només són delegats per no haver de treballar, no tenen cap ideologia.

Com ha respost l'empresa fins ara?

Com ja he dit abans, l'empresa no té cap intenció de negociar i ha intentat desprestigiar les nostres reivindicacions amb mentides i into-

Imatge de Josep Garganté que surt als cartells de suport de la CGT.

ARXIU

xicacions. A més, ha intentat moltes vegades ampliar fraudulentament els serveis mínims, ha presentat denúncies per destrosses i ha expedientat 12 treballadors. A més, ha donat dades falses dels seguiments de les aturades, intentant amagar la xifra del 90% de vagues, incloent a les seves dades els serveis mínims. Ara ens ha dit que si desconvocuem la vaga s'asseuerien a parlar, però sense cap proposta concreta. En tot cas, ells saben, i nosaltres també, que si desconvocuem i hem de tornar a convocar les aturades ho hem de comunicar amb 10 dies d'antelació, i ja haurien passat els dies de Nadal. És evident que no tenen cap intenció d'abordar les nostres reivindicacions.

I l'Ajuntament de Barcelona?

El que tenim molt clar és que qui mana a TMB és l'Ajuntament, i que el responsable del conflicte laboral és Jordi Hereu. I és que el president de TMB és nomenat a dit

per l'alcalde, i per tant no permetrem que intenti fer veure que no té hi res a veure.

Quines perspectives de futur té el conflicte?

La situació és complicada. Els treballadors mantenim les vagues dels dies 2,3 i 4 de gener, però l'empresa es manté en una postura intransigent i dura. Tenim el temor que el conflicte s'allargui, i en tot cas no descartem que es puguin radicalitzar les protestes.

El Comitè d'Empresa de TMB ha donat suport a Can Vies.

Si, el CSA Can Vies ens va demanar el nostre suport per aturar el desallotjament, ja que TMB és la propietària de l'immoble. Hem donat suport tant el Comitè d'Empresa d'Autobusos com el del Metro, on CGT té majoria, i hem desenvolupat diversos actes al centre, com un aniversari del nostre programa de ràdio que fem a Contrabanda i un altre de suport a Palestina.

ESPAI DE TREBALL

El permís de maternitat (i II)

El permís de maternitat s'inicia en el dia del part. Prèviament, i si l'informe mèdic de l'estat de salut de la mare aconsella el seu descans, s'inicia un permís per situació de risc durant l'embaràs. Tant una situació com l'altra gaudeixen d'una prestació econòmica del 100% de la base reguladora. La base que prenem per fer el càlcul és la nòmina del mes sencer anterior a la situació tant per risc durant l'embaràs com per maternitat.

Durant les dues situacions, el pagament de la prestació la farà l'empresa de forma delegada. És a dir, l'empresa paga a la mare la prestació i després s'ho descompta dels pagaments socials que realitza a la Seguretat Social. En principi, aquesta delegació beneficia tant la mare com la Seguretat Social. La mare no ha de traslladar-se a una oficina de la Seguretat Social a demanar el pagament directe i la Seguretat Social no entrega quantitats econòmiques sinó que descompta a l'empresa els diners que avança a la mare.

La Llei d'igualtat efectiva entre homes i dones ha corregit ventalls no protegits de la maternitat com, per exemple, que les vacances es realitzaran una vegada incorporada la dona al treball, fins i tot si l'any natural s'ha exhaurit. Aquesta regulació permet a la dona no donar per perdudes les vacances a què té dret en comparació als seus companys de feina masculins.

Però hi ha ventalls no protegits encara. El temps que una dona està en aquestes situacions no es té en compte (excepte reconeixement en conveni col·lectiu o en pacte individual) en el pagament de les pagues extraordinàries. Si no es treballa, no es merita aquesta quantitat i per tant l'empresa procedeix a fer els càlculs excloent una tercera part del temps treballat del període. La maternitat en aquests casos continua sent un factor de discriminació femenina en el treball.

MARC FAUSTINO I VIDAL
Consultes a:
laburxa@gmail.com

Fem una gran pinya?

Castellers de Sants

C/ Vallespir 28 www.borinots.org

PROJECTES LISKAMM SL

disseny d'equips electrònics
Tel. 93 162 44 23

FESTA SÍ,
Burxa TAMBÉ!

la Burxa*
està en perill: necessita persones
que la facin possible.
Si vols que aquest
projecte
continui,
AJUDA'NS!

Vine qualsevol dilluns
a Can Vies (jocs florals,42) a les 20h i et direm com!

Un Tió emocionant al barri

ROGER SÁNCHEZ AMAT • SANTS

El dia no acompanyava, la difusió havia estat limitada i era el primer cop que se celebrava. La màgia del Tió, però, va poder amb totes aquestes adversitats. Una setantena de nens i nenes van apropar-se a l'Espanya Industrial a fer cagar el Tió que el Casal Independentista de Sants havia plantat just davant de la Casa del Mig. Tot plegat, a tres dies de Nadal, escalfant així motors en una jornada festiva i reivindicativa alhora. L'Oriol Canals fou l'encarregat d'animar la quitxalla i de guiar magistralment la rajada del Tió, que, tot i resistir-se inicialment, va sucumbir a les bastonades de la joventut concurrença, cagant bosses de xocolatines. A veure si l'any vinent el cuidem bé i el fem cagar més; amb els seus 300 kg s'ho pot permetre! Els organitzadors van acabar participant-hi; ara bé, el resultat foren tres cebes que anunciaven que el Tió havia completat.

Així finalitzà un acte impulsat des del Casal de cara a recuperar la cultura popular catalana.

Nens i nenes picant el Tió del Casal Independentista muntat a l'Espanya Industrial.

ALBERT GARCIA

L'origen del Caga Tió

El Tió és en essència una tradició ancestral i pagana, i prové d'antics ritus de veneració al Sol. Cremant

un tronc escollit a consciència es donava gràcies al fet que els dies comencessin a ser més llargs. Amb el temps, el buscall, a més d'oferir

escalfor i llum, va passar a repartir obsequis i llepolies. Així fins a esdevenir una cerimònia de les més encantadores del Nadal.

Un any més de Pau sense Treva

AGUS GIRALT • SANTS

Un any més a les Cotxeres de Sants i al Casinet d'Hostafrancs s'ha celebrat el festival infantil conegut amb el nom de Pau sense Treva. La iniciativa, destinada al públic infantil i juvenil, ha arribat enguany a la seva 21a edició, amb una gran participació de moltes entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta (caus, espais, escoles, clubs esportius, associacions culturals...).

Celebrat del 27 al 29 de desembre i del 2 al 5 de gener, el Pau sense Treva ha englobat una gran quantitat d'activitats, entre les quals hi podem trobar tallers

manuals i d'expressió, teatre, dansa, titelles, un taller de ràdio i jocs fets amb materials reciclats...

També destaca la participació de la Colla de Diables de Barrufet, que aquest any han estat els responsables de l'organització del Correfoc infantil, així com l'actuació dels Castellers de Sants.

Manel Boltaina, director del projecte Casinet-Cotxeres defineix la fira com "un festival que es fomenta en valors: la solidaritat, l'amistat, l'avenir-se tots junts jugant", a diferència del Saló de la Infància, un macrofestival molt massificat que aquests dies se celebra a la Fira de Barcelona.

Les Cotxeres de Sants plenes de canalla.

ESTER RAMS

Caga Tió veïnal a Jocs Florals

BERNAT COSTA • LA BORDETA

La comissió de festes del carrer Jocs Florals va organitzar un Caga tió per als infants del carrer el passat 23 de desembre. Va reunir un centenar de persones que van poder gaudir de nades i els regals del Caga Tió del carrer.

A més d'aquesta festa matinal, van sortejar una panera on, a part dels típics torrons, s'hi podia trobar medicines apropiades per als atipaments de menjar característics d'aquests dies.

La 'Maleni', caganera de l'any

ROSER BENAVENT • SANTS

Com cada any, en el tradicional marc de la Torronada del Centre Social de Sants es va elegir el Caganer de l'Any, guardó que s'atorga a persones i institucions que s'han distingit pel seu poc respecte vers el català.

Unes quaranta persones van procedir, entre torró i cava, a votar les diferents candidatures presentades. N'hi va haver de ben tradicionals, com els president de la Generalitat i la regidora del Districte, Imma Moraleda; altres de puntuals, com el director del Museu del Prado, que en un catàleg oficial va traduir (i deformar) com a Agapito Valmitjana i Mariano Fortuni aquests artistes catalans.

La votació va declarar guanyadora l'entranyable *Maleni*, la ministra de Foment, tant pel regal en obres que ha fet al nostre barri, com pel seu rebot quan ha estat criticada. Molt a prop van quedar el president valencià Francisco Camps, el socialista Joan Ferran, el nostrat Pepe Montilla i en Bono (l'exministre, no el cantant).

el mostrador

COOPERATIVA GERMINAL

El decreixement, un propòsit per al 2008?

L'any 2007 pot ser que passi a la història de la humanitat com un any ple de passos enrere cap a l'assoliment d'un món més just. Però també és molt probable que passi a la història com aquell any en què la societat internacional ha acceptat l'existència indiscutible d'un dels problemes més greus que afronta l'espècie humana en aquest nou segle: el canvi climàtic. Tot i així, sembla que ha estat pràcticament impossible fer apostes reals i pràctiques per solucionar aquesta gran amenaça que plana sobre els nostres caps. I parlem tant en l'àmbit polític com en l'individual.

Si volguéssim estendre el nostre model de consum a tot el món, necessitaríem tres planetes com el nostre per satisfer la demanda de

productes i per absorbir els nostres residus. Però és que fins i tot en el cas que seguíssim mantenint el nostre nivell de consum al Nord a costa de les extremes bosses de pobresa dels països del Sud, al ritme actual de creixement arribarà un moment (no molt llunyà) en què la Terra no donarà més de si i es col·lapsarà. I és que en un món finit, no podem seguir creixent de manera infinita. Es tracta d'una afirmació sumament lògica, però que sembla que no tenim gaire present en el

nostre dia a dia. Aquesta afirmació, no obstant això, és la clau del Decreixement, un moviment de pensament holístic que ja fa anys que ha arrelat en països d'arreu del món, com ara

França i Itàlia, i que enguany s'ha estès també en el nostre país de la mà de l'Entesa pel Decreixement.

Així doncs, i molt a grans trets, el Decreixement planteja un canvi radical de model de

consum i d'organit-

zació socioeconòmica que torni a encabar-se dins de la capacitat de càrrega de la nostra biosfera. Amb aquest objectiu en ment, es tracta tan sols de seguir algunes pautes perquè la nostra existència sigui realment sostenible. Així doncs, algunes propostes passarien per reduir el nostre consum desmesurat i tan sovint innecessari (en especial pel que es refereix a béns materials), substituir totalment les energies fòssils per energies renovables, o per exemple fomentar el consum de productes locals i ecològics. Pel que fa a aquests últims, la lògica és la de fomentar aquells productes que no han estat produïts generant un gran consum d'hidrocarburs i emissions de CO₂, i el procés d'elaboració dels quals ha respectat el medi i ha afavorit l'economia i el comerç local a petita escala.

Esperem que el 2008 sigui un any ben decreixent per a tots i totes!

el despatx d'en Patx

Què està passant als Països Catalans? *

* En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardamar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

31 de desembre: Diada nacional a Mallorca

[La Diada del 31 de desembre que se celebra a Mallorca és la commemoració de l'entrada de les tropes del Rei Jaume I a la que fins aleshores era Madina Mayurqa.]

IRENE • PALMA

Arreu dels Països Catalans tenim moltes diades: 25 d'abril a València (rememorant la derrota d'Almanza), 11 de setembre a Barcelona (rememorant la caiguda de Barcelona el 1714), 7 de novembre a Perpinyà (rememorant la signatura del Tractat dels Pirineus)... Però encara en falta una, que és, per ventura, la més desconeguda: 31 de desembre a Mallorca.

El dia 31 de desembre de 1229 el rei Jaume I va entrar a Madina Mayurqa i la va conquerir davant el soldà almohade Abu-l-Ala Idris al Mamun. Aquest fet suposava la victòria de les tropes catalanes davant els sarraïns i, en conseqüència, la fi del regne almohade i la fi de la Mallorca musulmana.

Aquest episodi de la nostra història va donar pas a una de les festes més antigues d'Europa: la Festa de l'Estendard.

Festa de l'Estendard: un poc d'història

La Festa de l'Estendard data els seus inicis en el segle XIII i, més tard, el segle XV, va inspirar els actes de commemoració de la conquesta de la ciutat de València el 9 d'octubre de 1238.

Aquesta festa ha anat variant durant els segles. Fins al segle XVI, l'estendard era dut a la Seu per la part civil de la desfilada i, un cop allà, s'hi afegia l'estament eclesiàstic. Allà, imitant la processó del dia del Ram a Jerusalem, s'anava fins a la Porta Pintada (una de les portes de la murada de Palma). Més tard, es duia a terme un simulacre d'assalt a la ciutat, on l'estendard tenia el paper protagonista. La construcció d'una nova murada va fer que la Porta Pintada quedés dins de la ciutat, i això va obligar a eliminar el simulacre d'assalt. Així doncs, l'estendard restava a la plaça de Cort (la plaça de l'Ajuntament de Palma) durant la desfilada amb una es-

Pancarta penjada a una bastida durant la Diada de Mallorca.

IRENE

corta de l'exèrcit mallorquí. Però aquell mateix segle, Espanya va annexar-se el Regne de Mallorca (1715), i aquest fet va suposar que desapareguessin les institucions mallorquines de qui depenien els actes i se n'acabà encarregant l'Ajuntament de Palma. Malauradament, aquesta festa va ser monopolitzada per la noblesa borbònica i va passar de ser insular a ser només local.

Durant el segle XIX, la Festa de l'Estendard va caure en decadència i no fou fins al 1897 quan es va introduir qualche canvi: el nomenament de fills il·lustres. 15 anys més tard, el 1912, s'enderrocà definitivament la Porta Pintada i això va fer que només es fes un sermó seguit d'una missa a la Seu.

A partir de 1935 s'afegí a la festa una ofrena floral al monument erigit al conquistador al bell mig de

la plaça d'Espanya. Més tard, durant els anys seixanta, es tornà a reincorporar la recitació de "Sa Colcada".

30 de desembre: manifestació

A partir del 1987 es va consolidar la manifestació per l'autodeterminació nacional, la qual estava convocada per associacions, col·lectius, entitats i organitzacions de l'esquerra independentista de l'illa compromesos amb la llengua i la cultura catalanes.

L'ofrena floral al monument del rei en Jaume I coincidí amb el final de la manifestació, i durant molts anys s'han viscut moments de tensió. L'ofrena floral la duen a terme entitats i associacions, però també partits polítics. Sobretot els darrers anys, a causa de les polítiques del govern del PP, molts joves (i no tan joves) pujaven a la plaça

d'Espanya després de la manifestació per mostrar el seu rebuig a les polítiques en contra de la llengua i la cultura catalanes del PP, però també d'UM (Unió Mallorquina). No només es vivien moments de tensió amb els partits polítics, sinó també amb simpatitzants d'una banda o de l'altra.

Enguany, però, l'ofrena floral i la manifestació han estat convocades a la mateixa hora, i des d'alguns sectors com ara l'organització de joves Maulets, s'ha vist aquest fet com un boicot a la manifestació per part del consistori, ara en mans de PSOE-PSIB, Bloc per Mallorca (PSM, EUiA i ERC) i UM.

La Diada d'enguany

Enguany es compleixen 20 anys de la tradicional manifestació per l'autodeterminació nacional. Si bé entitats com l'OCB i partits polítics duen a terme actes de reivindicació, Maulets, el jovent independentista i revolucionari, és l'organització que ha programat més actes per enguany.

Aquesta organització de joves ha volgut traslladar la Diada a tot Mallorca amb actes a Sa Pobla, Inca, Vilafranca de Bonany i Palma. Aquests actes consisteixen en una xerrada antirepressiva, com la que va dur a terme Martí Majoral (membre d'Alerta Solidària) i Enric Stern (imputat per la crema de fotos del rei borbó), i una sobre el concepte d'autodeterminació amb Tomeu Martí (històric activista de les Illes), Llorenç Buades (sindicalista de la CGT) i Aquil·les Rubio (membre de la Mesa Nacional d'Endavant-OSAN). Les activitats també van comptar amb dinars, sopars i concerts de Jaume Reus, Mascarpone i Gonetles Morts.

Finalment, i organitzat per la Plataforma 31-D, després de la manifestació es va fer un concert amb la presència de Banda Bassotti, Ximbomba Atòmica i Fora des Sembrat.

TMB, CAGANER!!

Per portar a judici Can Vies i negar als conductors d'autobús dos dies de descans setmanal, s'ha guanyat el premi de caganer de LA BURXA.

500 anys de presó contra la societat civil basca

L'Audiència Nacional espanyola no ha vacil·lat a l'hora de signar l'empressonament de 47 persones encausades en el sumari anomenat 18/98. La sentència afirma que eren les "entranyes i el cervell d'ETA". Elles asseguren que el seu únic delictes ha estat participar des de diferents camps (l'associatiu, el periodístic o el cooperatiu) en la construcció d'un País Basc més just, pacífic i, sobretot, lliure.

La Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats de Barcelona, que va enviar observadors al judici, ha emès un comunicat on assegura que es tracta "d'un exemple de l'aplicació del concepte de terrorisme sobre la dissidència política". La Comissió també denuncia "la inexistència d'una clara divisió de poders" i l'aplicació d'una sentència més "política" que "jurídica" fruit d'un judici carregat d'irregularitats que va posar en entredit el mateix dret a la defensa. Per tot això, alerta sobre el perill que corre el "nucli central de les garanties democràtiques pròpies d'un Estat de Dret".

AUDIÈNCIA NACIONAL, CAGANER TOTAL!!

El tribunal d'excepció condemna a més de 500 anys 47 ciutadans bascos i considera il·legal ser independentista. Una mostra de la democràcia a "l'espanyola".

Fes-te amic o amiga de

la Burxa

Les subscripcions a LA BURXA acompliran dos objectius: fer-la arribar allà on la seva distribució no arriba i contribuir econòmicament al seu manteniment. Es pot fer de diverses maneres: mitjançant correu convencional, per domiciliació bancària o manualment. Així que ja saps!

Nom _____
Cognoms _____
Carrer i número _____
Codi Postal _____ Població _____
Telèfon _____ DNI _____
Vull rebre LA BURXA a casa

Amic/amiga de
LA BURXA
3 euros/mes
(36 euros l'any)

Col·laboració anual
amb
LA BURXA
5 euros/mes
(60 euros l'any)

Aportacions
voluntàries a LA
BURXA
_____ euros
(escriure amb claretat)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Caixa/Banc _____
Adreça _____
Població _____
Nom del titular _____
CODI ENTITAT _____
CODI SUCURSAL _____
CODI SEGURETAT _____
NÚM DE COMPTE _____
Es prega que entregueu fins a _____
nova ordre els rebuts que presentarà LA BURXA
Data _____ Signatura _____

FOTO: ANNA VIOLETA

Jordi Xarles

Vicepresident de la FAVB
(Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona)

“Volem que els veïns estiguin informats i que se'ls tracti bé”

En Xarles, com és conegut arreu, fa quatre anys que és vicepresident de la FAVB i ha estat al capdavant de les lluites veïnals per aconseguir que es respectin els drets dels veïns i les veïnes afectats per les obres del TAV (tren d'alta velocitat) al seu pas per Barcelona.

ANNA VIOLETA ■ SANTS

Com estan les obres del TAV de Sants a la Sagrera?

Actualment s'han revisat tècnicament tots els edificis que hi ha en el traçat de Sants a la Sagrera. S'elabora un informe on es detallen els desperfectes, els perills, etc. Així, si durant les obres del TAV es produeix alguna esquerda, s'asseguren que no existis abans. Hi ha veïns que s'han negat a la inspecció, com, per exemple, els propietaris de la Sagrada Família, i penso que estan en el seu dret. Els propietaris de la Sagrada Família han posat una demanda contra el traçat del TAV, però el més probable és que es mantingui el traçat, ja que hi ha tècnics a tot el món que afirmen que no hi haurà cap problema. No asseguren que no pugui passar res, però diuen que és poc probable.

Està previst que posin tres oficines d'informació per als veïns, una a Sants, ja creada, una altra a prop de la Sagrada Família i l'última al costat de la Torre del Fang, a Sant Andreu. Aquestes oficines tindran accés als informes tècnics per donar resposta als veïns que vagin a preguntar sobre possibles desperfectes que observin a casa seva.

Quins són els principals problemes que es poden generar en les obres?

Barcelona té el problema de les rieres; el subsòl és sorros perquè pertany al delta del Llobregat. Per tant, no és un material consistent i, a més a més, hi ha aigua i aquesta ha de poder circular. Per això, han hagut de col·locar columnes i fer moltes injeccions de ciment i no s'han pogut fer parets.

De fet, la Sagrada Família es protegirà de la mateixa manera, és a dir, posaran unes columnes al llarg de 35 metres a 40 metres de profunditat. Això només es farà en aquest

tram per la singularitat de la Sagrada Família; no es una construcció quadrada, sinó que està feta amb columnes molt altes i buides per dintre. Per als veïns de la zona serà molest perquè són obres llargues.

El gran problema de les obres són les presses, la falta de gent qualificada (ja que s'estan fent moltes obres com el TAV en altres indrets i falten tècnics) i el fet que cada obra la construeix una empresa diferent amb diferents empreses subcontractades. Segons les cates que s'han fet, no s'espera cap contracte. El risc zero no hi és mai, però el percentatge de risc és molt petit. Calculen que el moviment màxim que pot representar l'obra a la superfície és de 0,02 mil·límetres.

Per què al final es fa el traçat Sants - la Sagrera?

L'Ajuntament de Barcelona volia que el TAV passés pel litoral i no per Sants, ja que aquesta estació està molt col·lapsada. Pretenien treballar a fons la Sagrera i aprofitar l'estació de França. No obstant això, des de Madrid es volia que Sants fos l'estació principal i "en la Sagrera harem un apeadero". A la Generalitat (amb CIU) ja li estava bé el que feia Madrid. Ara tots els que manaven estan a l'oposició i són els que fan la guerra. Aleshores, el que ja no es podia fer era tornar enrere, per la qual cosa calia que el TAV anés de Sants a la Sagrera pel centre de Barcelona.

Quina és la funció de la FAVB?

La nostra demanda davant de l'Administració va ser des de l'inici poder participar per assegurar o assegurar al màxim possible que les obres es fessin bé dins del trajecte de Barcelona. La nostra missió és estar al corrent de com van les obres per anar informant les diferents associacions de veïns. Fins ara hem anat fent el seguiment de com avancen els projectes, però nosaltres no hem decidit res.

Des de la FAVB primer dèiem que no volíem el TAV i després que no passés per Sants. Però, com a FAVB, el que tenim clar és que, passi per on passi, ens hem d'assegurar que no passi res i hem de tenir informada la ciutadania. Per això, la FAVB compta amb una enginyera que ens assessora de com van les obres a nivell tècnic.

D'altra banda, els veïns que rebin uns perjudicis directes han de poder reclamar, perquè hem de procurar assegurar la mobilitat de les persones sense perills. Per exemple, al passeig Sant Antoni, al barri de Sants, van posar quatre fustes mal posades per fer passar-les i es va haver de protestar.

Quines són les negligències que s'han comès?

Les promeses incomplertes sempre són les dates d'inauguració. I això que han treballat de nit fent sorolls per sobre del permès. També s'han fet passar-les i túnels de pas per a les persones que s'empenaven de fang. Molts cops diuen que no es pot fer millor perquè val diners, però això no hi té res a veure. Quan el pressupost és de bilions de pessetes, 2 o 10 milions no compten. Per tant, que s'hagin de gastar diners en fer una estructura de fusta ben feta perquè la gent hi pugui passar tranquil·la no els ha de suposar cap problema. A més, hi ha una normativa que obliga a tot això, per exemple, que els sons que es facin de nit no ultrapassin un determinat nivell. Però la normativa s'incompleix perquè el TAV té data d'arribada. A nosaltres ens preocupa que els veïns estiguin informats i que se'ls tracti bé. El que ens preocupa és més la part del sòl cap amunt que la del sòl cap a baix. Per al veïnat les obres no haurien de suposar cap problema. Cal buscar totes aquelles millores que, encara que siguin cares, es puguin realitzar de manera que minimitzin el seu impacte per al veïnat.

CARTELLS POLITICOSOCIALS

Precarietat laboral

Barri de Sants

I de regal amb La Burxa de Gener...

La Regidora Caganera per al teu Pessebre!

Les cagades són de debó

ACTIVITATS

Aturem la demanda contra Can Vies!

Dijous 24 i divendres 25 de gener
Concentració els dos dies del judici davant de l'Audiència Provincial, passeig Lluís Companys

Jornades Llibertàries
Organitzades per l'Ateneu Llibertari de Sants, el CSO La Farga i el Col·lectiu Negres Tempestes

Divendres 1 de febrer
19.30 h: xerrada "Història dels

ateneus a Sants", Ateneu Llibertari de Sants

Dissabte 2 de febrer
18.00 h: xerrada "Tot el que sempre has volgut saber i no t'has atrevit a preguntar sobre l'anarquisme", Biblioteca Vapor Vell

Diumenge 3 de febrer
11.30 h: ruta guiada pels carrers de Sants "Fem Memòria: qui hi ha darrere els noms dels carrers del barri?", plaça de Sants (estàtua del Ciclista)

18.30 h: documental *Incidente en Oglala*, CSA Can Vies

Divendres 8 de febrer
19.00 h: debat "Dia D, Hora H: revolució. I ara què?", Ateneu Llibertari de Sants
21.00 h: Sopador vegà i concert de cantautors, CSO La Farga

*Es faran més activitats durant els mesos de febrer i març que s'anunciaran al proper número de LA BURXA